

Kak zwuraznjamy němske „man“ – indefinitny wosobowy agens

werb + „so“	„čłowjek“	2. sg. „ty“ maskul.	„jedyn“ + 3. [2.] sg.	3. pl. „woni“	„ludžo“	2. pl. „my“
tu so wjele džěta; něšto so wě, a něšto su lžě; to so cyle jednorje tak čini; w džěži so čěsto džěta; to so tak wurjekuje; tute pronomeny wužiwaja so kaž numeral; kongruentnej formje trjebatej so husto ...; Njehodži so za reflexiwny werby!	To so čłowjek jenož džywa! To wšudže płaći, při každym džěle – čłowjek njemůže tola jenož wokoło lětać. Druhdy čłowjek so ani sam njeznaje. Na to móže čłowjek schorjeć. Čłowjek njemůže ženje wědžeć, hač snadź handy tež raz w šuli njetrjeba.	před wobjedom dyrbiš sej ruce wumyc; za pjenjezy wšitko dóstanješ; to sy bjezmócnny; při tym móžeš woprawdže zadwělować; tam so cyle wosamočeny čuješ; z tajkim zeryzawym awtom by so tola blamował	smě jedyn to scyła prajić? jedyn ženje njewěšiš; to jedyn tola wěšiš; to so jedyn jenož džywašiš; »Ach, Měrčinko, štož jen tebi njekaza, to ty dwójce zabudžeš. To sej jen mysl, zo džěči přeco džěči wostanu. Jezus-marija, dyrbi da jen wšo sam ...?! Što?«	džensa drje hinak wo tym mysla; nětko to skónčnje akceptuja; w Pólskej pozdže wobjeduja; w Berlinje jenož bledža a ničo nječinja; Hač nětko hišće čerstwe caty maja? na serbskich zarjadowanjach husto spěwaja	ludžo praja, zo ...; ludžo powědaja, zo ...; ludžo jeho tola respektuja; hdyž so ludžo přederje čuja, da ...; ludžo wězo za njej hladaja; tak so ludžo tola sami wobšudža; ludžo nimaja nihdy dosć	wužiwamy dual, hdyž rěčimy wo dwěmaj zjawomaj; natožujemy singular, počahujo so najož jedyn přemjet; chcemy-li pak jasnje wuprajic, zo jedna so wo wjac hač dwaj, trjebamy plural; za tutu solotej trjebamy čerstwy sad a worješki
neutralna forma: w rěčanej a pisanej rěči, husto tež w nowinarskim/wědomostnym stilu; počahuje so powšitkownje na možnych činičelow	neutralna forma: skerje w rěčanej rěči; počahuje so na kóždého potencilneho činičela inkl. rěčaceho a adresata	neutralna forma: skerje w rěčanej rěči; počahuje so na kóždého potencilneho činičela inkl. rěčaceho a adresata	skerje we wobchadnej rěči: husto w dialogu („jen“); počahuje so absolutnje na kóždého činičela abo specielnje na rěčaceho abo adresata	neutralna forma: počahuje so na pošli bje wobmjezowaných, konkretnje pomjenujomnych a faktiskich činičelow	skerje we wobchadnej rěči: ← (hlej „woni“) abo powšitkownje na wšěch potencilnych ludži (potencilnych činičelow)	neutralna forma: husto we wučbnicach; počahuje so na wšitkich potencilnych činičelow inkl. rěčaceho a adresata
man nehme ... – wzmíče ... ; wzmíče tři jeja, punt cokora a pot kuska butry	dort kann man gut leben – tam móže čłowjek / je(dy)n derje žiwy być	man darf also gespannt sein – tuž smy hižo wćipni (na to)	wie man weiß – kaž wěmy; kaž kóždy wě; kaž je znate	was kann man da machen? – što so tu hodži činić? što móže je(dy)n činić?; da kann man nichts machen – to je(dy)n njemůže ničo činić	wenn man uns hier erwischt – hdyž nas tu něchtó lepi / nas tu lepja	das weiß man eben – to so tola wě; to je(dy)n tola wě
was man nicht so alles tut für ... – što čłowjek / je(dy)n wšo nječini za ...						